

KATEDRÁLNY INFOLIST

12. – 18.1.2009

Liturgický kalendár:

Utorok	13.1.	Sv. Hilára, biskupa a učiteľa Cirkvi	Lub. spom.
Sobota	17.1.	Sv. Antona, opáta	Spomienka
Nedeľa	18.1.	2. Nedeľa v Cezročnom období	

Začína obdobie „Cez rok“

Dnešnou nedeľou končí vianočné obdobie a začína obdobie „Cez rok“.

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

Od budúcej nedele, 18. januára začne **Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov**. Témou tohtoročného týždňa ekumenickej modlitby sú slová: **... a budú jedno v tvojej ruke** (Ezechiel 37,17).

Svätec týždňa

Sv. Anton Pustovník (251? - 356)

Pochádzal z bohatej kresťanskej rodiny. Ako 20 ročnému zomreli mu obaja rodičia. Keď raz v chráme počul slová: „Ak chceš byť dokonalý, predaj všetko, čo máš, a rozďaj chudobným“, rozhodol sa, že sa zriekne naozaj všetkého. Odišiel do Lýbijskej púšte a neskôr do pustých vrchov medzi Nílom a Červeným morom. Tu žil v modlitbe, v pôstoch a vo fyzickej práci. V prísnych sebazapreniach a ťažkých podmienkach púšte ho neraz obťažoval diabol nielen pokušeniami, ale aj týraním. Za Antonom začalo prichádzať stále viac ľudí. Niektorí prišli prosiť o radu, iní kvôli zázraku, ktoré konal, no mnohí aj s túžbou nasledovať jeho spôsob života. Vyše storočný Anton na požiadanie sv. Atanáza ešte putuje, aby obraňoval pravú vieru pred ariánskym bludom.

Po návrate čoskoro zomrel.

ROK SV. PAVLA

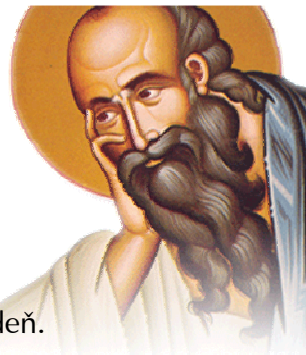
28.06.2008 – 29.06.2009

Milí priatelia!

Dnes vstupujeme do ďalšej etapy, ktorá má názov

Bojovať. Čo to znamenalo v Pavlovom živote, to sa budeme postupne dozvedieť.

Zároveň nás čaká aj rozpis čítaní na 3. kalendárny týždeň.

4. etapa: Bojovať

Počas predošlej etapy, ktorú sme nazvali „Žiarit“, sme v duchu sprevádzali sv. Pavla na jeho Prvej misijnej ceste a pozorovali sme, ako postupne stále viac Pavol žiaril v očiach tých, ktorým zvestoval Pána Ježiša. Táto žiara však vychádzala z jeho vnútra, lebo sám sa stále viac zapaloval za Evanjelium Ježiša Krista. No tento jeho zápal, táto horlivosť, mu prinášala aj veľa problémov, mnohí - najmä Židia sa voči nemu stavali nepriateľsky a on musel neraz bojovať s nimi svojimi argumentami. No musel neraz bojovať aj so svojou búrlivou povahou, pre ktorú ho najprv opustil Ján Marek a kvôli ktorej sa neraz dostal do sporu aj s inými. No čo je vzácne a obdivuhodné, Pavol vždy dokázal prijať pravdu, aj tú o sebe a snažil sa podľa nej vždy konať. No rozhodne za ňu bojoval, čo môžeme vnímať aj počas jeho cesty do Jeruzalema, kde sa konal Apoštolský koncil.

Zhromaždenie v Jeruzaleme

Počas neprítomnosti Pavla a Barnabáša, ktorí boli na prvej misijnej ceste, došlo v Antiochii k nezhodám. Prišli židokresťania z Judey, ktorí sa držali zásady: *Ak sa nedáte obrezať podľa Mojžišovho predpisu, nemôžete byť spasení.* (Sk 15,1) Ich falošné učenie malo negatívny vplyv na spoločenstvo v Antiochii. Kvôli tomuto učeniu komunita stratila svoju jednotu a pokoj. Návrat Pavla a Barnabáša nepomohol k zlepšeniu situácie a museli zasiahnuť veľmi energicky, ako je to spomenuté v Gal 2,4-5: *A to pre falošných bratov, votrelcov, čo sa vlúdili špehovať našu slobodu, ktorú máme v Kristovi Ježišovi, aby nás zotročili. Ani na chvíľu sme im neustúpili a nepodriadili sme sa, aby sa vám zachovala pravda evanjelia.*

Komunita sa rozštiepila na dva tábory a hrozilo, že pravda evanjelia bude umenšená. Odstupom času sa nám zdá, že išlo o malicherný problém, ale kto sa narodil, vyrastal a učil v židovstve, pre toho boli predpisy Mojžišovho zákona posvätné. Pavol a Barnabáš však správne pochopili, že Ježiš je nielen zavŕšením a naplnením zákona, ale on sám je Zákon (por. Rim 10,4; Gal 6,2). Problém však musel byť vážny aj pre pohanokresťanov. Vyzeralo to, ako by evanjelium bola len falošná propaganda prozelytizmu – t.j. prijatie židovského zákona pohanmi.

Napokon bol problém dôležitý aj pre Antiochiu, kde Pavol a Barnabáš mali autoritu a po Jeruzaleme to bolo najdôležitejšie spoločenstvo v počiatkoch

kresťanstva. Preto aj cestu Pavla a Barnabáša do Jeruzalema treba vnímať v správnom svetle – oni nešli prijať nariadenia, ale išli konfrontovať svoje učenie s cirkevným spoločenstvom, ktoré bolo cirkvou – matkou.

Bola to *falošnosť bratov*, ktorá prinútila Pavla vystúpiť do Jeruzalema, pretože sa odvolávali na autoritu *tých, čo niečo znamenali*.

Pavol teda nemal pochybnosti o autentickosti svojho kázania, ale nechcel konať v rozpore s apoštolátom jeruzalemskej cirkvi – matky, lebo to by znamenalo zničenie základného posolstva – Kristus ako jediná spása. A tak Pavol a Barnabáš prešli cez Feníciu a Samáriu do Jeruzalema a cestou všade rozprávali o svojej misii medzi pohanmi (por. Sk 15,3-4).

Zdroj: František Trstenský, *Na ceste do Damasku*
(spracoval - jk-)

Prečítať pavlovské listy za rok...

Rozpis na 3. týždeň:

12.01. 2Kor 8,16-24

13.01. 2Kor 9,1-5

14.01. 2Kor 9,6-9

15.01. 2Kor 9,10-15

16.01. 2Kor 10,1-6

17.01. 2Kor 10,7-12

18.01. 2Kor 10,13-18

Predstavujeme

Blíži sa **2. február, Deň zasvätených** a pri tejto príležitosti vám chceme postupne predstaviť rehole, ktoré pôsobia v našej farnosti. Dnes začneme s predstavením sestier Congregatio Jesu, potom predstavíme sestry Dominikánky a Dcéry kresťanskej lásky (Vincentky).

Mária Wardová

(1585 – 1645)

zakladateľka sestier Congregatio Jesu

Mary Wardová pochádzala zo starej vidieckej šľachtickej rodiny v Yorkshire. Narodila sa **23. januára 1585** v Mulwithe. Jej detstvo bolo poznačené obdobím, keď vrcholilo prenasledovanie katolíkov v Anglicku zo strany Anglikánskej cirkvi: väzenia boli preplnené, domy katolíkov boli sústavne prehľadávané, korešpondencia bola systematicky cenzurovaná, dokonca boli odpočúvané rozhovory. Väzenie bolo trestom aj

pre tých, ktorí celebroidali, alebo sa zúčastnili na sv. omši. Rodina Wardovcov nielenže zostala verná katolíckej cirkvi, ale sa stala aj útočiskom skrývajúcich sa kňazov. Keď mala Mary päť rokov, odišla bývať k starým rodičom z matkinej strany. Tu Mary pocítila povolanie k rehoľnému životu.

V roku 1606 vstúpila ako laická sestra ku klariskám v St. Omer. O rok neskôr založila kláštor klarisiek pre Angličanky v Grevelines. Od mája 1609 však cíti Božie volanie k „niečomu inému“ a zanecháva kontemplatívny život, po ktorom tak veľmi túžila. Odchádza do Anglicka, kde začína apoštolsky pôsobiť: podporuje kňazov, navštevuje chorých a väznených, vedie s mnohými ľuďmi rozhovory o viere...

Mohli by sme povedať, že poslaním Mary bolo stať sa priekopníčkou životnej formy pre rehoľníčky, ktoré žijú apoštolsky vo svete a pracujú pre Cirkev. Preto sa vracia do St. Omeru a venuje sa výchove a vzdelávaniu anglických dievčat. Pod vplyvom vnútorného zážitku z roku 1611 Mary pochopila, že má usporiadať svoju spoločnosť podľa spôsobu jezuitov: „Vezmi to isté od Spoločnosti Ježišovej“. Vznikajúce dielo Mary Wardovej však narazilo na odpor nielen zo strany jezuitov, ale aj svetského anglického kléru. Napriek tomu zakladá domy na mnohých miestach. V roku 1621 odchádza do Ríma, aby predstavila pápežovi svoj program...

Čas čakania na odpoveď od pápeža Gregora XV. využila Mary na založenie škôl pre dievčatá v Ríme (1622), Neapoli (1623) a Perugii (1624). Medzitým nastúpil nový pápež Urban VIII. a keďže spoločnosť neprijala nijakú klauzúru (prísny, uzavretý spôsob života), nariadil zatvorenie domov v Taliansku.

Mary Wardová opúšťa Taliansko a odchádza do Mníchova, kde vďaka kniežatú Maximiliánovi I., zakladá nový dom a školu. Ďalšie školy sa podarilo otvoriť vo Viedni a Bratislave. Pokus založiť školu v Prahe stroskotal, pretože Mary sa opäť dostala medzi dva tábory – jezuitov a ich nepriateľov. Cirkev začala považovať Mary Wardovú za nebezpečnú ženu. Kongregácia pre propagandu viery vydala dekrét na rozpustenie domov spoločnosti, lebo absencia klauzúry protirečila rehoľnému právu. Zakladateľka v snahe zachrániť svoje dielo odchádza opäť do Ríma. Benevolenciu voči svojej osobe si vysvetľuje ako priazeň voči svojmu dielu. 6. apríla 1630 Mary napísala list spoločníckam na severe, podľa ktorého majú vzdorovať zrušeniam domov, lebo takéto opatrenia nepochádzajú od pápeža, ale sú dielom neprajníkov. Tento list spustil lavínu udalostí, ktorých vyvrcholením bolo zrušenie rehole bulou Pastoralis Romani Pontificis (13.01.1631) a následné uväznenie Mary Wardovej ako heretičky a rebelky. Neskôr pápež nariadil jej prepustenie z väzenia.

Mary Wardová opäť prichádza do Ríma, získava audienciu u pápeža a zbavuje sa podozrenia z vieroučných omylov. Avšak musí žiť v Ríme pod dohľadom inkvizície. V roku 1637 z vážnych zdravotných dôvodov odchádza do kúpeľov v Spa a neskôr do Anglicka, kde zomiera 30. januára 1645.